

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 343/07
11.04.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Jasminke Stanojević, Vesne Popović, Mirjane Grubić i Ljiljane Ivković-Jovanović, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB i VV, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi prava svojine, odlučujući o reviziji tuženih izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž. 1472/06 od 08.11.2006. godine, u sednici održanoj 11.04.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženih izjavljena protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž. 1472/06 od 08.11.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Požegi P. broj 1679/03 od 14.06.2005.godine, u stavu prvom izreke, utvrđeno je da je tužilac prema tuženima po osnovu nasleđa na zaostavštini pok. PP, biv. iz __, po osnovu pismenog zaveštanja pred svedocima od 16.10.1997. godine vlasnik nepokretne i pokretne imovine navedene u ovom delu izreke. U stavu drugom izreke utvrđeno je, da je tužilac prema tuženima po osnovu ugovora o doživotnom izdržavanju Ov. broj 957/97 od 14.10.1997. godine vlasnik pokretnih stvari navedenih u ovom delu izreke, pa su obavezane tužene da tužiocu dozvole da se na nepokretnoj imovini uknjiži i da mu priznaju pravo svojine na pokretnim i nepokretnim stvarima u roku od 15 dana po prijemu presude. U stavu trećem izreke utvrđeno je da tužena BB prema tužiocu ima pravo doživotnog uživanja i korišćenja nepokretne i pokretne imovine u izreci presude pod 1. Stavom četvrtim izreke odbijen je deo zahteva tužioca kojim je tražio da se utvrdi da tužena BB prema tuženoj VV ima pravo doživotnog uživanja i korišćenja nepokretne i pokretne imovine opisane u izreci presude pod 1. Stavom petim izreke obavezane su tužene da tužiocu na ime troškova parničnog postupka plate solidarno iznos od 69.420,00 dinara u roku od 15 dana po prijemu presude.

Presudom Okružnog suda u Užicu Gž. broj 1472/06 od 08.11.2006. godine odbijena je kao neosnovana žalba tuženih i potvrđena prvostepena presuda u delu izreke pod 1, 2, 3. i 5.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužene su blagovremeno izjavile reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 399. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 125/04), Vrhovni sud je našao da je revizija neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, niti bitna povreda iz tačke 12. istog člana, na koju revizija ukazuje, jer su nižestepene presude jasne, obrazložene i neprotivrečne. U pobijanoj presudi ocenjeni su žalbeni navodi tuženih koji su od odlučnog značaja.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac i tužene su zakonski naslednici sada pok. PP, koji je preminuo __.2001. godine. U postupku raspravljanja zaostavštine pred Opštinskim sudom u Požegi, rešenjem O. broj 293/01 za naslednika je oglašena tužena BB, bračni drug ostavioca. Tužilac i tužena VV su dali nasledničku izjavu da se odriču nasleđa koje im po zakonu pripada, u korist učesnice BB. U postupku je utvrđeno da u momentu kada je dao nasledničku izjavu, tužilac nije znao da je pok. PP sačinio pismeno zaveštanje pred svedocima kojim je raspolagao svojom imovinom u korist tužioca i tužene VV i odredio da tužena BB ima pravo doživotnog uživanja i korišćenja imovine koja je predmet raspolaganja testamentom. Pismeni testament pred svedocima od 16.10.1997. godine proglašen je na zapisniku od 10.10.2003. godine, a učesnici su obavešteni da svoje pravo po osnovu testamenta mogu ostvariti u parničnom postupku. Geodetskim veštačenjem izvršena je identifikacija parcela koje je pok. PP zaveštanjem ostavio kćerki VV i utvrđeno koja imovina po testamentu pripada tužiocu, a bliže je navedena u izreci prvostepene presude. Između sada pok. PP i tužioca zaključen je ugovor o doživotnom izdržavanju Ov. broj 957/97 od 14.10.1997. godine koji ima za predmet imovinu, opisanu u stavu drugom izreke prvostepene presude.

Na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo i usvojili tužbeni zahtev tužioca. Za odluke su dati jasni i potpuni razlozi koje prihvata i Vrhovni sud.

Prema odredbi člana 2. Zakona o nasleđivanju naslediti se može po osnovu zakona i po osnovu zaveštanja (testamenta). Zaostavština se raspravlja po osnovu zakona, ukoliko ostavilac svojom imovinom nije raspolagao zaveštaniem.

U konkretnom slučaju, utvrđeno je da tužilac u ostavinskom postupku, u momentu davanja nasledničke izjave, nije znao za postojanje testameta kojim je sada pok. PP izrazio svoju poslednju volju. S obzirom da je posle pravnosnažnosti rešenja o nasleđivanju O.broj 293/01 pronađen testament, koji je proglašen u skladu sa odredbama člana 106. i 107. Zakona o vanparničnom postupku, učesnici su u smislu člana 129. stav 2. istog Zakona upućeni da svoje pravo po osnovu testameta ostvare u parnici. Pravnosnažnost rešenja o nasleđivanju ima za posledicu, da se ne može ponovo raspravljati zaostavština, niti donositi novo rešenje o nasleđivanju.

Polazeći od toga da je testament jači osnov pozivanja na nasleđe nego zakon i utvrđene činjenice da tužilac u toku ostavinskog postupka nije znao za postojanje testameta sastavljenog u zakonom propisanoj formi, kojim je sada pok. PP učinio raspored svoje imovine za slučaj smrti, navodeći da sve ono što ostane po odvajanju delova parcela koje ostavlja kćerki (veštačenjem u postupku izvršena je identifikacija ovih parcela), a sa kojom imovinom nije raspolagao ugovorom o poklonu i ugovorom o doživotnom izdržavanju, ostavlja sinu AA, te činjenice da je testament proglašen i da njegova punovažnost nije osporena, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili o osnovanosti zahteva tužioca.

Nisu osnovani navodi revizije kojima se ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava, s obzirom da je rešenje o nasleđivanju, kojim je zaostavština raspravljena na osnovu zakona, deklaratorne prirode i njegova pravnosnažnost ne sprečava učesnike u postupku, da zbog naknadno pronađenog i proglašenog testameta, pokrenu parnicu za utvrđenje prava svojine na imovini koja predstavlja zaostavštinu.

U pogledu imovine, koja je bila predmet raspolaganja ugovorom o doživotnom izdržavanju, pravilan je zaključak sudova da je tužilac u momentu smrti sada pok. PP, postao vlasnik, te da ista nije ušla u sastav zaostavštine. Osim toga, okolnost da se tužilac u ostavinskom postupku nije pozvao na ugovor o doživotnom izdržavanju, ne znači da je on time izgubio pravo da u parnici, u odnosu na tužene ističe postojanje punovažnog ugovora o doživotnom izdržavanju.

Ostale revizijske navode koji se odnose na ocenu izvedenih dokaza i utvrđeno činjenično stanje, Vrhovni sud nije cenio jer se prema odredbi člana 398. stav 2. ZPP revizija ne može izjaviti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Na osnovu člana 405. stav 1. Zakona o parničnom postupku, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RR